

35) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 152:

Forslag til folketingsbeslutning om gældsrådgivning for private.
Af Kim Sejr (RV), Villy Søvnal (SF) og Line Barfod (EL).
(Fremsat 11/4 2003).

36) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 153:

Forslag til folketingsbeslutning om en redegørelse til Folketinget om resultaterne af Det Europæiske Handicapår.
Af Line Barfod (EL) m.fl.
(Fremsat 22/4 2003).

37) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 135:

Forslag til folketingsbeslutning om forbedring af handicappedes adgang til togstationer og andre kollektive trafikknudepunkter.
Af Martin Lidegaard (RV) m.fl.
(Fremsat 3/4 2003).

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Svend Auken):

Medlemmer af Folketinget Jens Hald Madsen (V), Jeppe Kofod (S), Peter Skaarup (DF), Gitte Seeberg (KF), Villy Søvnal (SF), Niels Helveg Petersen (RV), Keld Albrechtsen (EL) og Jann Sjursen (KRF) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvad kan regeringen i lyset af de seneste drøftelser med Grønlands landsstyre oplyse om den videre håndtering af den amerikanske anmodning om opgradering af Thuleradaren?«
(Forespørgsel nr. F 67).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spørgetimen

Første næstformand (Svend Auken):

Til at besvare spørgsmål i spørgetimen i dag har statsministeren udpeget sig selv og finansministeren.

Til statsministeren er anmeldt følgende spørgsmål:

1. Keld Albrechtsen
2. Villy Søvnal

Til Finansministeren er anmeldt følgende spørgsmål:

3. Villy Søvnal

Er der flere, der ønsker at melde sig som hovedspørgere? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Som bekendt får ministrene ordet, hver gang et medlem har afsluttet et indlæg, og har første gang 2 minutter til rådighed og følgende gange 1 minut. Medlemmernes taletid er 1 minut.

Efter at et spørgsmål er stillet, kan hovedspørgeren få ordet op til tre gange, og medspørgere kan få ordet én gang. Når en spørger ønsker ordet, bedes dette markeret ved håndsoprækning over for formanden.

Af hensyn til teknikken bedes man senest samtidig trykke på den sorte knap »Ønsker ordet« på panelet på medlemmets plads. Man må ikke begynde at tale, før den røde ring på mikrofonen foran én lyser. Først da er mikrofonen tændt.

Spm. nr. US 130

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne spørge statsministeren, om han ikke kan være enig i det synspunkt, at det forslag til FN-resolution om situationen i Irak, som nu ligger fra bl.a. USA, er et dybt utilfredsstillende forslag.

Jeg går ud fra, at statsministeren er opmærksom på, at der nu tales om en militær besættelse, som skal vare i hvert fald i et år, og som kun kan bringes til ophør, hvis man så efterfølgende kan få det besluttet i Sikkerhedsrådet, og det i en situation, hvor man tilsyneladende – men jeg ved ikke, om statsministeren har yderligere oplysning om det – også fra amerikansk side helt har opgivet at få dannet en midlertidig regering. Det har man også måttet udsætte.

Vi står altså i den situation, og jeg vil godt spørge statsministeren, om det ikke er dybt utilfredsstillende, at der nu kan ses frem til en lang periode med rent militærstyre, rent britisk/amerikansk/dansk militærstyre.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg deler ikke på nogen måde hr. Keld Albrechtsens bekymringer. Jeg vil gerne slå fast, at der ikke foreligger oplysninger for mig om, at amerikanerne eller andre skulle have opgivet bestræbelserne på at få dannet en irakisk regering.

Tværtimod går bestræbelserne netop ud på, at der dannes en regering med baggrund i det irakiske samfund med bred opbakning fra alle grupper i det irakiske samfund. Det er faktisk det, det drejer sig om.

Jeg hilser med tilfredshed, at der nu bliver gjort forsøg på at få vedtaget en FN-resolution. Der vil selvfølgelig være forhandlinger om den, og det er også muligt, at den endelige udgave bliver anderledes end forslaget, men jeg hilser med tilfredshed, at der gøres forsøg på at få vedtaget en FN-resolution.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes jo, at statsministeren generelt forholder sig noget sorgløst til disse problemer, som vokser dag for dag, og jeg vil gerne spørge statsministeren, om det ikke er rigtigt, at den tekst, der nu ligger til behandling i FN's Sikkerhedsråd, overdrager besættelsesmagten kontrollen med Iraks olieindtægter og alle fremtidige indtægter, så længe de altså er besættelsesmagt og kan disponere over dem.

Samtidig står vi i den situation, at de kan forblive som besættelsesmagt med eller uden denne såkaldt provisoriske regering. Om det så kan lykkes at få dannet den eller ej, må vi jo så bore nærmere i.

Men finder statsministeren ikke, det er dybt utilfredsstillende, at man nu altså har en situation, hvor et rent militærstyre på ubestemt tid og i hvert fald et år frem råder over Iraks olieindtægter, og at der ikke ser ud til at blive nogen som helst irakisk involvering i det her og slet ikke noget, der kunne minde om forberedelser til et egentligt demokrati?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne slå to ting fast. For det første, at meningen med det hele er, at olien og indtægterne fra olien skal komme det irakiske folk til gode. Oliens tilhører det irakiske folk, indtægterne skal

komme det irakiske folk til gode, det er det, det hele går ud på. I samme øjeblik, der er dannet en irakisk regering, jamen så vil det selvfølgelig også være denne regering, som råder over indtægterne.

Kl. 12.05

Det andet, jeg vil slå fast, er, at USA, Storbritannien og andre, der deltager i en stabiliseringsstyrke, og det har Danmark jo som bekendt også besluttet at gøre, jo kun har det ønske at kunne komme ud igen hurtigst muligt. Men det, vi bare må se i øjnene, er, at der er behov for hjælp til at sætte en positiv udvikling i gang i Irak; en ny regering har behov for hjælp til at komme i gang.

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen jeg synes ikke, statsministeren svarer på det grundlæggende problem, nemlig om det kan være rigtigt, at der skal være militærstyre i månedsvis, måske endda i flere år, men det er statsministeren tilsyneladende ikke bekymret over.

Så vil jeg godt spørge: I den resolution, der ligger, er det tilsyneladende ikke på nuværende tidspunkt lykkedes heller at få våbeninspektørerne ind. Jeg vil godt minde statsministeren om, at man startede hele dette militære projekt på basis af en påstand om, at der var masseødelæggelsesvåben, dem har man så ikke kunnet finde. Jeg synes, det er vigtigt, at vi får afklaret det spørgsmål, om de rent faktisk er der eller har været der, og at der derfor er brug for våbeninspektørerne.

Hvorfor er våbeninspektørerne endnu ikke kommet ind i en resolutionstekst? Mener statsministeren, det er acceptabelt, at man nu bare fejrer spørgsmålet om våbeninspektionen, som det hele startede med, ind under gultæppet i forbindelse med en kommende resolution, fordi USA ikke brød sig om at få våbeninspektørerne ind og aldrig har gjort det?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan ikke udtale mig om, hvordan den endelige udgave af en vedtaget resolution i FN's Sikkerhedsråd vil blive; det afhænger af de forhandlinger, der finder sted i FN's Sikkerhedsråd.

Det, vi må konstatere, er jo, at det i hvert fald ikke lykkedes våbeninspektørerne i deres hidtidige indsats at finde de våben, som vi ved Saddam Hussein har rådet over, eller få klarlagt, hvad der er blevet af dem. Derfor er det jo nu en eftersøgning, som bl.a. amerikanerne foretager med stor intensitet. Jeg er ikke i tvivl om, at det

nok skal komme for en dag, hvad der er sket med disse masseødelæggelsesvåben, eller hvor de er, men jeg hilser som sagt med tilfredshed, at der nu gøres bestræbelser på at få vedtaget en resolution i FN's Sikkerhedsråd.

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen jeg ved godt, at amerikanerne har haft nogle gående rundt for at lede efter disse masseødelæggelsesvåben. De har jo altså ikke haft held med deres bestræbelser. Jeg ved ikke, om de ikke er dygtige nok, eller hvad der er problemet. Men hvorfor tillader man så ikke de eksperter, der virkelig har forstand på det, og som kunne have en troværdig rolle i den forbindelse? For statsministeren må vel indrømme, at de amerikanske eksperter ikke er vældig meget troværdige, især ikke, som tiden går, og man kunne have dem mistænkt for at fikle med et eventuelt undersøgelsesresultat. Det ville jo ikke være tilfældet med FN's våbeninspektører.

Statsministeren er vel også opmærksom på, at der er forsvundet atomart materiale, fordi man heller ikke har sørget for at tage ordentlig hånd om atomaffaldsdepoter og sådan nogle ting, så det flyder også, og dér kunne FN's våbeninspektører være med til at gå ind og skabe sikkerhed for befolkningen. Også på dét område, og også dér flyder det.

Men jeg har bare det indtryk, at Danmark indtager en fuldstændig passiv holdning i denne sag og i forhold til de problemer, der bliver alvorligere og alvorligere, fordi man ikke ønsker at genere USA's regering med ubehagelige spørgsmål, og det synes jeg ikke er rimeligt.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg må sige, at jeg ikke tror, at våbeninspektørerne kan noget, som amerikanerne ikke kan, så det spørgsmål ser jeg ikke som noget specielt stort problem.

Amerikanerne forsøger med alle midler at skaffe viden om, hvor disse masseødelæggelsesvåben er, fordi det selvfølgelig også er betænkeligt, hvis de pludselig bliver spredt og kommer i hænderne på terrorister eller på andre, og derfor må der selvfølgelig finde en meget intensiv eftersøgning sted.

Men når jeg nu hører på hr. Keld Albrechtsen, og det har jeg jo gjort også andre tirsdage og onsdage, slår det mig, at hr. Keld Albrechtsen forholder sig til små ting i forhold til det, som er det helt afgørende her, nemlig at det er lykkedes at komme af med et despotisk og undertrykken-

de regime. Kunne hr. Keld Albrechtsen ikke bare et lille øjeblik glædes på det irakiske folks vegne over, at det er blevet en diktator kvit?

Kl. 12.10

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 131

Villy Søvndal (SF):

Det drejer sig om Congo, Den Demokratiske Republik Congo. Sidste onsdag modtog Danmark en anmodning fra FN's generalsekretær, Kofi Annan, om vi ville være behjælpelige i en situation, der ser ud til at bevæge sig helt ud af kontrol.

Vi har tidligere set, hvor galt det kan gå med de der afrikanske konflikter, sidst i Rwanda, hvor der, hvis jeg husker rigtigt, var en halv million mennesker, der blev slået ihjel, og hvor verdenssamfundet bagefter stod og var enige om, at det nu var vigtigt at gribe ind i tide ikke alene for at undgå, at så mange blev dræbt, men også for at undgå de der kolossale flygtningestrømme, der er konsekvensen af de her konflikter.

Derfor vil jeg bede om statsministerens umiddelbare holdning til FN's generalsekretærs anmodning.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan bekræfte, at regeringen i sidste uge modtog en henvendelse fra FN om et mindre dansk styrkebidrag til en sikkerhedsstyrke i det østlige Congo. Den henvendelse er i øjeblikket under bearbejdning i regeringen, og vi er nødt til at overveje den temmelig grundigt, før vi kan give et endeligt svar. Det er derfor, at jeg ikke i dag er i stand til at give hr. Villy Søvndal et endeligt svar.

Jeg er enig med hr. Villy Søvndal i, at der er tale om en alvorlig situation og en vigtig opgave, der skal løses, men der er desværre mange løse ender i øjeblikket. Det er meget uklart, hvorledes en sådan styrke skal ledes, og det skal i hvert fald afklares, før vi kan give et endeligt dansk svar.

Villy Søvndal (SF):

Jeg takker statsministeren for svaret, som jeg forstod sådan, at statsministeren var enig i, at det er vigtigt at gå ind, før det her eskalerer til et omfang, hvor det kan være svært at komme ind.

Jeg forstod også statsministerens svar sådan, at statsministeren principielt var positiv over for anmodningen, men – med statsministerens formulering – at der var nogle løse ender om kommandoforhold osv., der skulle tjekkes. Fair nok.

Men det må vel så betyde, at hvis de falder tilfredsstillende ud, de løse ender, der hænger, så må jeg forstå statsministerens svar sådan, at statsministeren principielt er positiv over for et dansk tilsagn med hensyn til FN's generalsekretærs henvendelse.

Jeg vil bare spørge: Er det rigtig forstået? Så ville jeg blive glad.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Der ligger i det, jeg har sagt, at vi positivt overvejer henvendelsen, altså at vi ikke på forhånd afviser den, vi giver den en meget seriøs overvejelse. Men jeg er nødt til at sige til hr. Villy Søvnald, at der faktisk er en del løse ender, som skal afklares.

Feks. kan jeg jo så nævne, at der har været nogle, der har fremsat tanker om, at en sådan operation skulle være EU-ledet. Og der tror jeg hr. Villy Søvnald må give mig ret i, at hvis det bliver tilfældet, så har Danmark jo i hvert fald et problem, og det problem har hr. Villy Søvnald i sin tid været med til at skaffe os.

Sådan er der altså nogle ting, der skal afklares, før vi kan give et svar.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge statsministeren, om han ikke er enig i, at det internationale samfund under ingen omstændigheder må svigte på den måde, som det før er sket i det her område, i Congo og i nabostaterne, hvor vi har set folkemord. Et uhyggeligt stort antal mennesker er blevet slået ihjel og fordrevet. Derfor må det være en dansk hovedprioritet at bidrage til, at det ikke sker.

Derfor vil jeg godt spørge statsministeren: Det kan vel ikke være sådan, at hvis det viser sig, at der er mulighed for at sende deltagelse med en dansk FN-styrke til området, at det så falder på, at man allerede har opbrugt de midler, der er på de konti, at regeringen har tømt dem.

Jeg håber ikke, at det er det, der kan ligge i en tøven fra statsministerens side. Vi vil i hvert fald fra Enhedslistens side være meget positivt indstillet over for at deltage i en finansiering, det siger sig selv. Men jeg håber ikke, at det er sådan nogle hensyn, der eventuelt får statsministeren til at tøve.

Jeg synes, det ville være helt uhyggeligt, hvis det internationale samfund endnu en gang lukkede øjnene for en tragedie, der måske er ved at udspille sig for øjnene af os. Det må ikke ske. Jeg håber også, at statsministeren er enig i, at det under ingen omstændigheder må ske.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror ikke, at hr. Keld Albrechtsen i noget som helst af det, jeg sagde før, hørte noget om økonomi. Jeg argumenterede alene for, at vi er nødt til at overveje det meget grundig, fordi vi på nuværende tidspunkt simpelt hen mangler grundlæggende oplysninger om, hvorledes en sådan sikringsstyrke skal bygges op, og hvordan den skal ledes. Vi mangler også fundamentale oplysninger om den risikovurdering, der er i området. Jeg tror, vi må forudse, at der er tale om højrisikooperationer, og det stiller så helt særlige krav til i givet fald, hvad det er for noget, Danmark kan og skal bidrage med. Alle de ting skal vi altså have afklaret.

Men der ligger selvfølgelig både i mit svar til hr. Keld Albrechtsen og i det, jeg tidligere har svaret hr. Villy Søvnald, at regeringen er meget optaget af problemet, og selvfølgelig kan vi ikke bare lade folkemord ske. Det internationale samfund har en opgave. Vi føler også en forpligtelse fra dansk side, men vi skal jo altså kunne yde et relevant bidrag, og det skal være i en relevant sammenhæng. Det er det, vi i øjeblikket undersøger.

Villy Søvnald (SF):

Tak igen for svaret fra sidst. Jeg synes, det er positivt, det vil jeg godt sige til statsministeren, at regeringens udgangspunkt principielt er positivt, men at der er nogle løse ender, der skal have en seriøs overvejelse. Det er jeg oven i købet meget enig med statsministeren i. Jeg er også enig i det grundlæggende synspunkt, at det her kan blive en farefuld mission, og derfor er det klart, at vi er nødt til at sikre, at de soldater, vi sender ud, er udsendt med så stor sikkerhed som muligt.

Men når alt det er sagt, og når kommandoforhold og løse ender er løst, så må jeg forstå statsministeren sådan i dag, at hvis de praktiske spørgsmål i øvrigt kan løses tilfredsstillende, så er det den danske regerings holdning, at der skal sendes soldater ned for at forebygge en konflikt, der kan eskalere. Der er det bare jeg siger, at statsministeren har SF's fulde opbakning.

Jeg er også glad for, at statsministeren hverken blandede situationen i Irak og de udsendte soldater eller økonomi ind i det. Det synes jeg statsministeren fortjener ros for, og på den måde er det en historisk dag. Det er jo ikke altid, jeg giver statsministeren ros.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Nu bliver jeg jo også mere og mere nervøs. Men jeg skal bare for en ordens skyld understrege, at regeringen er i gang med sine overvejelser. Der er altså ikke nogen konklusion på overvejelserne endnu. Det vender vi tilbage til, når vi har tilendebragt undersøgelseerne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 132

Villy Søvndal (SF):

Vi skal til de kommuneforhandlinger, der jo starter nu. Regeringen har med sit udspil lagt op til en ekstremt stram økonomi for kommuner og amter. Jeg har en fortid på 13 år i et byråd, inden jeg kom i Folketinget, og vi har ikke før oplevet en regering, der lægger op til så voldsomme stramninger, som tilfældet er i øjeblikket. Det er klart, at konsekvensen af det vil være massive forringelser og nedskæringer, der vil ramme alle de ømme velfærdsområder i et omfang, vi ikke har set tidligere.

Hvis finansministeren om lidt svarer, at jamen det er jo ikke rigtigt, for der er tale om vækst, så synes jeg allerede nu, at vi skal gøre opmærksom på, at det har finansministeren ikke ret i. Der er ikke tale om vækst. Finansministeren ved jo godt, at når der er en stigningstakst på 0,5 eller 0,7 pct., så skal der fratrækkes, at de offentligt ansattes løn stiger. Alene det, der hedder løntilpasningsklausulen, spiser mere end det, regeringen spiller ud med. Så jeg vil spørge finansministeren: Hvad er regeringens svar?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Svaret vil jo være, at hvis det forholder sig, som hr. Villy Søvndal siger, så må der blive massive overskud i kommuner og amter, for det, vi gør, er jo, at vi lægger flere penge på bordet til merforbrug. Så kan man prioritere, hvor man ønsker at bruge pengene, hvor regeringen jo har prioriteret sundheden meget højt. Men der er tale om, at man, når vi har afsluttet vores forhandlinger med både kommuner og amter, bruger flere

penge i 2004, end man gør i 2003 i faste værdier. Der er altså mere at fordele til velfærdsydelse. Så må man prioritere, hvor pengene skal bruges.

Vi har stor erfaring med SF's og hr. Villy Søvndals forudsigelser om nedskæringer, og det vil sikkert også vise sig, når nu vi har regnskabs-tal fra 2002, at der hvor SF måske har plæderet for voldsomme nedskæringer, har der måske været meget store stigninger, stigninger langt ud over det, der har været aftalt, og at der er blevet ansat flere end det, der overhovedet har været forudsat. Så jeg tager det egentlig stadig væk med et gran salt, når SF og hr. Villy Søvndal taler om nedskæringer, for man vender det hele på hovedet. Det, der er tale om, er vækst, det, at man kan ansætte flere, bruge flere penge, og opgaven er så at prioritere.

Kl. 12.20

Villy Søvndal (SF):

Det er jo ikke rigtigt, vil jeg sige til finansministeren. Det er rigtigt, at man forhøjer puljen, men vil finansministeren ikke medgive, at løn-tilpasningsklausulen er på størrelse med den forhøjelse, regeringen giver?

Det vil sige, at hvis folk i øvrigt skal have den lønstigning, der er aftalt – det antager jeg også finansministeren synes – så er man allerede der nede på nulvækst og ikkevækst.

Så kommer der yderligere nogle forhold, som i endnu højere grad gør det til minus, nemlig at regeringen jo ikke giver noget klart svar på den voldsomme stigning i arbejdsløsheden, der udhuler de kommunale budgetter på den måde, at skattegrundlaget falder, og udgifterne stiger til kontanthjælp og til foranstaltninger for at imødegå arbejdsløsheden. Det er det ene store forhold, som regeringen slet ikke har regnet ind.

Det andet store forhold er stigningen i overførselsindkomsterne til sygedagpenge, til kontanthjælp osv., hvilket også er med til at udhule kommunernes budgetter. Derfor synes jeg, det er forkert af finansministeren at fastholde et billede, som jeg tror ingen andre end finansministeren tror på.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Nej, men det gør jo ikke noget, at man så ved, hvad man taler om. Det er ikke nødvendigvis noget, der afskærer fra en fornuftig debat, at man sætter sig ind i, hvordan det er.

For det, der sker i kommuneforhandlingerne, er jo, at man, om jeg så må sige, finder balance-tallene på alt, hvad der hedder overførselsudgif-

ter, eller sagt fagligt transfereringer. Det er dér, staten følger op, så det, der måtte være i stigninger, præcist er det, der udlignes i statstilskudene. Så det begrænser ikke de væksttal, vi taler om, når vi taler om vækst i forbrug. Vækst i forbrug dækker ikke udgifter til overførsler. De er udlignet i forvejen.

Når det gælder lønstigninger, så er det dét, man også teknisk diskuterer i forbindelse med økonomiforhandlingerne, altså udgangspunktet. Men det vil altid være sådan, at når man selv har ansvaret også for de lønstigninger, man giver, så kan det være med til at udhule det, som man i øvrigt er i stand til at bruge i antal personer inden for samme lønramme.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg lagde mærke til, at ministeren påstod, at der kunne ansættes flere inden for de rammer, som er aftalt med regeringen. Så vil jeg godt høre, om finansministeren er indstillet på at give personalet på de århusianske sygehuse en undskyldning; om ministeren er klar over, at der i øjeblikket skæres ned på personalet. Der er ikke flere stillinger, der er færre stillinger.

Jeg har fået brev fra amtsrådet i Århus om, at man i øjeblikket er ved at fjerne mellem 2½ pct. og 4 pct. på de forskellige århusianske hospitaler. Det er jo resultatet af de budgetrammer.

Så synes jeg simpelt hen, det er for meget, at finansministeren står her og vil forsøge at bilde befolkningen ind, at der er tale om flere stillinger, når den praktiske virkelighed ude på hospitalsafdelingerne er, at man nedlægger stillingerne. Det er altså for stærkt.

Én ting er, at man fører en brutal nedskæringspolitik, men man står oven i købet på Folketingets talerstol og vil bilde befolkningen ind, at det, der ude i virkeligheden er massive nedskæringer af antallet af stillinger på vore sygehuse, er flere stillinger. Det er simpelt hen for meget, vil jeg sige til finansministeren.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det finansministeren, men der skal være mere ro i salen.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Nu kan vi tage debatten om 2002, hvor jeg husker argumenterne fra SF og fra Enhedslisten om nedskæringer, for det er jo altid der, man så har sandhedens time: Er der afholdt flere lønkroner til flere ansatte eller færre? Og når vi ta-

ger amterne, vil vi også for 2003 se, at der er flere lønkroner til rådighed.

De tilskud, som staten giver, udmøntes jo i løn i forbindelse med behandlinger og operationer. Hvis vi fjerner medicindelen, vil der være en realvækst også på de amtslige budgetter, og de udmøntes i lønkroner. Så lad os tage debatten også om 2003, når vi kender regnskabstallene for 2003. For hvis ikke det går, som jeg siger, er det, fordi der bliver overskud i de amtslige budgetter.

Villy Søvnald (SF):

Det er nu lidt underligt at diskutere med en finansminister, der ikke vil medgive, når et argument er rigtigt. Derfor én gang til: Vil finansministeren medgive, at den stigningstakt, der er lagt op til, lige præcis modsvarer løntilpasningsklausulen, som er forårsaget af, at de offentligt ansatte stiger i løn i forhold til lønudviklingen på det private område?

Det er dem vel undt, men det kommer der ikke en eneste offentligt ansat mere ud af. Vil ministeren medgive det? Vil ministeren så også medgive, at den voldsomt dramatisk stigende arbejdsløshed, der sker i øjeblikket, er med til at undergrave de kommunale budgetter ikke alene på udgiftssiden, men også på indtægtssiden på den måde, at skattegrundlaget i kommunerne falder, når arbejdsløsheden stiger så markant, som det sker i øjeblikket? Jeg synes, det ville være klædeligt af finansministeren dog at indrømme noget, der er så selvindlysende som det her, i stedet for at blive ved med at benægte virkeligheden.

Kl. 12.25

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg forsøgte før at sige om balancetallene, at det er der, staten fylder ud. I det indgår jo alle forventninger til sygedagpenge, der indgår forventninger til kontanthjælpsområdet også fremover. Der lægges altså et skøn over udgifterne, og det er i det, man fylder op og siger: Hvor er balancetallet for, at der er sammenhæng i økonomien i både amter og kommuner.

Så det er præcis det, man sidder og drøfter. Hvad er forventningerne, hvad skal udgifterne egentlig være alt andet lige, hvad er man enig om? Det er præcis det, der udgør balancetallene, som så bidrager til opgørelsen af det samlede statslige tilskud.

Jeg sagde også før om lønfefterslæb – hvad der måtte være – at det indgår i de tekniske

drøftelser, der også er mellem parterne forud for en politisk aftale.

Villy Søvnald (SF):

Men det er fint nok. Jeg spørger så om finansministerens holdning til det, nemlig at den vækstramme, som regeringen her har stillet i udsigt, på decimal svarer til det, der er gennemsnittet af de forudgående års pris for løntilpasningsklausulen. Der er altså fuldstændig balance. Regeringens udspil er, at den højst vil give det, der modsvare løntilpasningsklausulen.

Vil det sige, at finansministeren hermed medgiver, at så er der tale om ikke et budget, der stiger, men et budget, der er neutralt, som indeholder nul fremgang – og så kommer alle de andre ting, der trækker det nedad? Så synes jeg, at finansministeren med sin egen argumentation selv bekræfter, at det, der lægges op til med det udspil, regeringen er kommet med, er de mest massive nedskæringer på de mest ømme kommunale og amtskommunale områder, vi har set i mange, mange år. Så tak for tilsagnet, vil jeg sige til finansministeren.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jamen det ville glæde mig, hvis vi er enige om, at vi så måske senere på ugen kan få en konsolideret debat om, hvordan tallene rent faktisk er, hvor man kender tallene, nemlig regnskab 2002. Det glæder jeg mig til.

Når det gælder lønudviklingen, er det klart, at det også er en amtslig opgave at prioritere udgifterne i alt til løn. Man kan jo ikke have et system, hvor man f.eks. prioriterer for lavt på lønsiden og så bruger pengene, som skulle være brugt til løn, på andre områder. Så der ligger selvfølgelig et ansvar for, at man forsøger at ramme rimelig præcist, som vi har gjort på det statslige område, så man ikke får et sådant løneftersløb.

I øvrigt er lønsumfordelingen jo meget forskellig alt efter, hvilke grupper man taler om, og hvad det er for en lønudvikling, der egentlig er tale om.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Samtykke til behandling

Første næstformand (Svend Auken):

Den sag, der er opført under punkt 25 på dagsordenen, kan kun med Tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (*Op-hold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Fortsættelse af forespørgsel nr. F 44 [afstemning]:

Forespørgsel til kulturministeren [om kulturbevaringsområdet].

Af Ole Sohn (SF) og Aage Frandsen (SF).

(Forespørgslen anmeldt 25/2 2003. Fremme af forespørgslen vedtaget 28/2 2003. Første del af forespørgslen (forhandlingen) 15/5 2003. Forslag til vedtagelse nr. V 106 af Ester Larsen (V), Arne Toft (S), Louise Frevert (DF), Carina Christensen (KF), Ole Sohn (SF), Naser Khader (RV), Søren Søndergaard (EL) og Bodil Kornbek (KRF)).

Første næstformand (Svend Auken):

Forhandlingen er afsluttet, og vi går derfor straks til afstemning.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 106 af Ester Larsen (V), Arne Toft (S), Louise Frevert (DF), Carina Christensen (KF), Ole Sohn (SF), Naser Khader (RV), Søren Søndergaard (EL) og Bodil Kornbek (KRF) (*se side 9391*) vedtoges enstemmigt med 104 stemmer.

Hermed sluttede forespørgslen.